

Sygnatura akt VI Ka 630/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 lipca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SO Grażyna Tokarczyk (spr.)

SO Marcin Schoenborn

Protokolant Anna Badura

przy udziale Anny Bochenek Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2018 r.

sprawy skazanego **Z. T.** ur. (...) w Z.

syna W. i I.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 24 kwietnia 2018 r. sygnatura akt II K 270/18

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

sygn. akt VI Ka 630/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej rozpoznał sprawę Z. T. skazanego prawomocnie

I. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 28 kwietnia 2004 r., prawomocnym w dniu 28 maja 2004 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 585/03 za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. popełnione w okresie od lipca 2002 r. do marca 2003 r. na karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 30 złotych każda. Nastąpiło przedawnienie wykonania kary grzywny.

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 25 października 2005 r., prawomocnym w dniu 22 listopada 2005 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ks 131/05 za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. popełnione w miesiącu: listopadzie 2004 r., grudniu 2004 r. oraz lutym 2005 r. na karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych. Nastąpiło przedawnienie wykonania kary grzywny.

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 17 sierpnia 2006 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 696/06 za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. popełnione w sierpniu 2005 r. na karę grzywny w liczbie 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Skazany wykonał karę grzywny w dniu 7 września 2007 r.

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 27 grudnia 2010 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ks 129/10 za przestępstwo z art. 77 § 2 k.k.s. popełnione w okresie od stycznia 2009 r. do grudnia 2009 r. na karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Kara grzywny została wykonana z dniem 17 stycznia 2014 r..

V. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 2 lutego 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 7/11 za przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. popełnione w okresie pomiędzy 2004 r. a 2008 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, orzeczono na mocy art. 71 § 1 k.k. orzeczono karę grzywny w liczbie 150 pięćdziesiąt stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, orzeczono przepadek, rozstrzygnięto o kosztach.

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2013 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności i umorzono postępowanie wykonawcze w przedmiocie wykonania kary grzywny. Skazany karę 2 lat pozbawienia wolności odbył w okresie od 4 lutego 2014 r. do 4 lutego 2016 r.

VI. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 16 marca 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 834/11 za przestępstwo z art. 38 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o inspekcji handlowej popełnione w dniu 30 września 2011 r. na karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Postanowieniem z dnia 18 września 2012 r. zamieniono karę grzywny na zastępczą karę pozbawienia wolności. Skazany karę grzywny wykonał w dniu 29 stycznia 2013 r.

VII. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 19 stycznia 2012 r., prawomocnym w dniu 20 kwietnia 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 947/11 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 25 lutego 2011 r. do 23 marca 2011 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 22 października 2014 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 5 czerwca 2015 r. uchylono zarządzenie wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności.

Skazanie obecnie uległo zatarciu.

VIII. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 11 maja 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 203/12 za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. popełnione w okresie od stycznia do grudnia 2010 r. na karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Skazany karę grzywny wykonał w dniu 19 grudnia 2016 r.

IX. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 1449/12 za:

przestępstwo z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości popełnione do dnia 16 lipca 2009 r. na karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych,

przestępstwo z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości popełnione do dnia 16 lipca 2010 r. na karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych,

przestępstwo z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości popełnione do dnia 16 lipca 2011 r. na karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, orzeczono wobec skazanego karę łączną grzywny z liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 14 września 2016 roku, sygn. V Ko 2074/15 zamieniono karę łączną grzywny na 6 miesięcy prac społecznie użytecznych, w wymiarze po 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Skazany nie wykonał dotychczas pracy społecznie użytecznej orzeczonej w miejsce kary grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 1449/12.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 19 kwietnia 2017 roku, sygn. V Ko 1775/17 zawieszono postępowanie wykonawcze wobec Z. T. skazanego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 1449/12.

X. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 lutego 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 897/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 20 października 2011 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata, orzeczono na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 22 czerwca 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności.

Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał w okresie od 15 marca 2021 r. do 11 września 2022 r. Karę grzywny skazany wykonał z dniem 26 marca 2014 r.

XI. wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublińcu z dnia 16 stycznia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 220/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 11 października 2012 r. do 22 października 2012 r.

na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, orzeczono na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublińcu z dnia 28 listopada 2016 r. zamieniono karę grzywny na 10 miesięcy pracy społecznie użytecznej.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublińcu z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. II Ko 1014/16 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności.

Karę grzywny skazany uiszczył w dniu 30 czerwca 2015 r.

Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał w okresie od 20 maja 2018 r. do 19 maja 2020 r.

XII. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2 lipca 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 694/14 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 2 grudnia 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny na mocy art. 33 § 2 k.k. w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych, zobowiązano do naprawienia szkody;

Postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 24 marca 2017 roku zamieniono karę grzywny na 12 prac społecznie użytecznych, po 20 w stosunku miesięcznym;

Skazany odbył część kary pozbawienia wolności w okresie od 17 lutego 2017 roku do 21 marca 2017 roku, pozostałą część kary pozbawienia wolności będzie odbywał w okresie od 11 września 2023 r. do 9 sierpnia 2024 r.

Skazany nie wykonał dotychczas pracy społecznie użytecznej orzeczonej w miejsce grzywny, ani też nie uiścił grzywny.

XIII. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 23 marca 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 453/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w okresie od 23 września 2010 r. do 8 grudnia 2010 r. karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody;

Skazany karę pozbawienia wolności aktualnie odbywa od 21 marca 2017 r. do 20 maja 2018 r.

XIV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Cieszynie z dnia 27 kwietnia 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1399/14 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w okresie od 14 grudnia 2012 r. do 25 stycznia 2013 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zobowiązano do naprawienia szkody;

Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał od 19 maja 2020 r. do 15 marca 2021 r.

XV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 8 września 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 67/16 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 6 grudnia 2012 r. do 16 stycznia 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, orzeczono na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 20 złotych;

Skazany nie uiścił kary grzywny. Nieprawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 8 marca 2018 roku zarządono wobec skazanego wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 50 dni za karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych.

Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał od 11 września 2022 r. do 11 września 2023 r.

XVI. wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 4 maja 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 82/13 za:

ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. popełnionych w okresie od 8 kwietnia 2010 roku do września 2012 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przestępstwo z art. 586 k.s.h. popełnione w okresie od 15 kwietnia 2011 r. do 30 lipca 2013 r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności,

orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zobowiązano skazanego do naprawienia szkody.

Skazany karę pozbawienia wolności będzie odbywał od 9 sierpnia 2024 r. do 5 lutego 2026 r.

Wyrokiem łącznym z dnia 24 kwietnia 2018 roku sygn. akt II K 270/18 Sąd orzekł, że:

1. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy skazanemu Z. T.:

karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 23 marca 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 453/13,

karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublińcu z dnia 16 stycznia 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 220/13,

karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Cieszynie z dnia 27 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1399/14,

karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 lutego 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 897/12,

karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 8 września 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 67/16,

karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda z dnia 2 lipca 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 694/14,

karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 4 maja 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 82/13,

i wymierza mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy skazanemu Z. T.:

a) karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 8 września 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 67/16,

b) karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2 lipca 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 694/14,

c) karę łączną grzywny w liczbie 60 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 1449/12,

i wymierza skazanemu karę łączną grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

3. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 1 wyroku zalicza skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawach:

a) o sygn. akt VI K 453/13 Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej od dnia 21 marca 2017 r. do 24 kwietnia 2018 r.,

b) o sygn. akt VI K 694/14 Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu od dnia 17 lutego 2017 r. do 21 marca 2017 r.,

4. na mocy art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie połączenia pozostałych kar orzeczonych wyżej opisanymi wyrokami;

5. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelacje wnieśli skazany i jego obrońca.

Obrońca zaskarżyła wyrok w części dotyczącej wymierzenia skazanemu w pkt 1 kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności, zarzucając rażąco niewspółmierność kary, poprzez nie zastosowanie zasady pełnej absorpcji, wnosząc o zmianę wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji bądź kary niższej niż wymierzona przez Sąd I instancji ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Skazany w osobistej apelacji zarzucił obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 91 § 1 kk, poprzez przyjęcie jako podstawy orzeczonego wyroku art. 91 § 2 kk zamiast art. 91 § 1 kk, chociaż z akt wszystkich spraw

podlegających łączeniu w sposób jednoznaczny wynika, iż stanowią one jeden ciąg przestępstw, szereg błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mogących mieć wpływ na jego treść, a mianowicie: przyjęcie, iż wszystkie czyny, za które orzeczone zostały kary podlegające łączeniu nie stanowią jednego ciągu przestępstw i jednego zespołu zachowań oraz, że nie istnieje między nimi bliski związek czasowy czy też przedmiotowo- podmiotowy, przyjęcie, iż oprócz szeregu oszustw z art. 286 § 1 kk skazany popełnił również inne przestępstwa z tym niezwiązane, a mianowicie czyn z art. 586 ksh, gdy tymczasem to właśnie ten czyn jest niejako podstawą i i uzasadnia postawione mu zarzuty z art. 286 § 1 kk we wszystkich skazaniach tym samym będąc z nimi nierozzerwalnie związany, poddanie w wątpliwość postawy skazanego i rzeczywistych intencji, gdyż w żadnym momencie nie podnosił, iż popełnione przez niego czyny to „tylko” przestępstwa przeciwko mieniu, natomiast był zszokowany surowością wyroku, biorąc pod uwagę okoliczności jego przestępstw, a z drugiej strony znając wyroki orzekane często za czyny przeciwko życiu i zdrowiu.

Skazany wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności przez zastosowanie zasady pełnej absorpcji i wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności lub zastosowanie zasady częściowej absorpcji i wymierzenie kary zbliżonej do jej dolnej granicy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje skazanego i jego obrońcy nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie pełne postępowanie w zakresie koniecznym dla prawidłowego orzekania, trafnie rozpoznał skazania, które należało poddać badaniu. Zastosował trafnie stan prawny, o czym w sposób wyczerpujący i zasługujący na akceptację wypowiedział się w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Nie budzi wątpliwości, że względem skazanego należało zastosować zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) przepisy normujące kwestię orzekania kary łącznej wprowadzone tą ustawą. W uprzednio obowiązującej nie sposób dopatrzeć się względności, rozpatrywać można by wówczas trzy zbiegi realne, przy czym pierwszy badany musiałby być wraz ze skazaniem Sądu Okręgowego, a w tym zakresie Sąd ten umorzył postępowanie, przy tym suma górnych granic ewentualnych kar łącznych sięgałaby około 11 lat pozbawienia wolności.

Powyzsze prowadziło zatem do ustalenia granic kary łącznej od 2 lat do 9 lat pozbawienia wolności.

Apelujący skazany podkreśla, że wszystkie przestępstwa objęte karami podlegającymi łączeniu popełnione zostały w ramach jednej działalności i z tego tytułu wydaje się, że oczekuje premiowania.

Patrząc jednak w ten sposób na działalność skazanego nasuwa się wniosek zgola niekorzystny, a to, że jego życie zawodowe związane było w istocie z działalnością przestępczą i chociaż nie naruszającą dóbr najwyższych, a to życia i zdrowia, to jednak dolegliwie oddziaływającą na wielu pokrzywdzonych i to jak zauważył Sąd I instancji, wyrządzającą istotne szkody materialne.

Sąd orzekając w wyroku łącznym nie bada ponownie kwestii stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, niemniej nie może z pola widzenia tracić, tego czy chodzi o podsumowanie działalności „drobnego” przestępcy, czy przeciwnie. W wypadku skazanego rzeczywiście dostrzec można, że przestępstwa objęte badanymi wyrokami i to nie tylko te, za które wymierzono kary podlegające łącznemu, mają związek z prowadzoną działalnością gospodarczą, początkowo o nie wysokim ładunku karygodności, ale też wskazujące na szeroki wachlarz naruszeń, w ramach owej działalności zawodowej, bo i w interesy fiskalne państwa, i w rzetelność, i wiarygodność ksiąg rachunkowych, aż po wielokrotne oszustwa. Upatrywanie w takiej postawie życiowej, podstawy do łagodnego i symbolicznego karania, jest nieporozumieniem. Sąd miał w polu widzenia działalność rozciągniętą na przestrzeni 9 lat, zaś w zakresie kar podlegających łączeniu przeszło 3 lat.

Nie jest rzeczą Sądu wymierzającego karę łączną w wyroku łącznym ocena trafności jednostkowych kar, ale nie pozbawia to organu orzekającego obowiązku badania rozmiaru przestępczej dzielności oraz tego, czy obecnie podsumowywana była poprzedzona innymi skazaniami i jakimi, bo te właśnie okoliczności rzutują na wyprowadzenie prognozy społecznokryminologicznej względem skazanego oraz wniosku o tym, jaka kara spełni swe cele nie tylko w zakresie indywidualnego, ale również społecznego oddziaływania, a zatem poczucia, że sprawca przestępstw zostanie w sposób skuteczny pociągnięty do odpowiedzialności karnej, nawet wówczas, gdy czynów swoich dopuszcza się w sposób niegwałtowny, ale oddziałujący istotnie w żywotne interesy i sytuacje majątkowe pokrzywdzonych, co niejednokrotnie ma ważne znaczenie tak dla indywidualnej sytuacji, jak i ich prosperowania gospodarczego. Dlatego nie może być obecnie przy orzekaniu o karze łącznej, wyznacznikiem wyrok zapadły w sprawie o sygn. akt VI K 82/13, ani też okoliczność, że wszystkie przestępstwa, za które zostały orzeczone kary obecnie podlegające łączeniu mogłyby stanowić ciąg przestępstw, gdyż wymierzona kara łączna 6 lat pozbawienia wolności, nie jest bynajmniej niewspółmiernie surową dla tego wycinka przestępczej działalności skazanego.

W wypadku Z. T. ocena społecznokryminologiczna jest zdecydowanie niekorzystna, bo wcześniejsze skazania oraz orzekane kary wolnościowe nie tylko nie odniosły żadnego rezultatu, nawet wykonywane, a wręcz wydaje się, że doprowadziły do eskalacji w naruszaniu prawa. Nawet podlegające łączeniu kary orzekane były w sytuacji, gdy po wcześniej zapadłych wyrokach skazany dopuszczał się dalszych przestępstw. Swoją dotychczasową postawą, wielokrotną karalnością, skazany nie daje żadnej gwarancji, iż po wykonaniu kary nie popełni ponownie przestępstwa, a prognoza w tej mierze jest mglista i nie zmienia jej postawa skazanego w trakcie odbywania kary.

Odnosząc się zatem do zarzutu rażącej niewspółmierności kary Sąd odwoławczy ocenił, że Sąd I instancji rozstrzygając o potrzebie racjonalizacji kar podlegających wykonaniu wobec skazanego oraz niejako podsumowaniu jego działalności stanowiącej naruszenie norm prawnych, prawidłowo rozważył okoliczności podmiotowo- przedmiotowe zachowań, za które orzekane były kary, a także wzgląd na wychowawcze oddziaływanie kary. Skazany wielokrotnie naruszał podobne dobra prawem chronione, rażąco lekceważąc normy prawne oraz zapadające wobec niego wcześniej wyroki skazujące, a stosowane represje nie osiągnęły właściwego efektu w postaci powstrzymania od popełniania przestępstw. Dlatego w karach łącznych orzeczonych względem skazanego w zaskarżonym wyroku, w tym w karze pozbawienia wolności nie sposób upatrywać surowości, są one wyważone i winny odnieść pożądany cel tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.